

ΤΕΛΕΤΗ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΗΣ 2015-2016

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Κύριε Περιφερειακός Διευθυντά,

Κυρία Πρόεδρε του ΕΠΕΣ του Σχολείου,

Κυρίες και Κύριοι Σχολικοί Σύμβουλοι του Σχολείου,

Αγαπητοί Γονείς,

Αγαπητοί Συνάδελφοι, κάθε εργασιακής σχέσης,

Κυρίες και Κύριοι,

Αφού σας καλωσορίσω στο Σχολείο μας και σας ευχαριστήσω για τη συμμετοχή σας σε αυτή την αποχαιρετιστήρια εκδήλωση των τελιοφοίτων μας, θα σας παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να απευθυνθώ στους νέους ακαδημαϊκούς πολίτες και να κάνουμε ένα τελευταίο μάθημα. Δεν θα είναι μια τυπική ομιλία αποφοίτησης, θα είναι ένα πραγματικό μάθημα. Ίσως σας κουράσω, ζητώ την κατανόησή σας γι' αυτό. Θα μιλήσουμε για Επιτυχία, για Ανθρωπιά, για Αξίες Ζωής.

Ας ξεκινήσουμε, όμως, από τα αποτελέσματα του διαγωνίσματος της περασμένης εβδομάδας. Ήταν εκπληκτικά και σας συγχαίρω γι' αυτό. Το Σχολείο μετά από πολύ καιρό ξαναβρέθηκε στην πρώτη γραμμή.

Παιδιά,

Προφανώς είστε ικανοποιημένοι/ες, τουλάχιστον η πλειοψηφία, καθώς ο πήχης που βάζει ο καθένας είναι σε διαφορετικό ύψος. Ο στόχος, συνεπώς, σε πρώτη φάση επετεύχθη.

Αλλά τι ακριβώς είναι η Επιτυχία; Η εκπλήρωση του στόχου; Ποιανού στόχου; Αυτόν που ορίζουμε σήμερα, αύριο ή μεθαύριο; Γιατί, δυστυχώς ή και ευτυχώς, ο στόχος είναι μετακινούμενος. Είναι ύπουλος, είναι αντικατοπτρισμός. Πάντα θα τον φθάνετε, πάντα θα μετατοπίζεται και πάντα θα ξεκινάτε από την αρχή. Μα είναι αυτό επιτυχία; Πότε θα πείτε τελικά ότι πετύχατε; Ποτέ! Είναι ανθρώπινο αξίωμα! Μα τότε τι είναι η επιτυχία; Μα φυσικά το ίδιο το ταξίδι προς την επιτυχία! Και όταν η διαδρομή φθάσει στο τέλος της και γυρίσετε πίσω να δείτε τη γραμμή της ζωής σας τότε θα κάνετε τον απολογισμό. Μέτρο του απολογισμού, όπως λέγαμε παλιά, μέτρο της αδράνειας είναι η μάζα, μέτρο

συνεπώς του απολογισμού της ζωής είναι το πλήθος των ανθρώπων που θα έχετε επηρεάσει.

Και πως μπορείτε να σημαδέψετε τις ζωές των ανθρώπων; Με τις γνώσεις, με την αλληλεγγύη, με τον αλτρουισμό, με όλα τα παραπάνω; (για να θυμηθούμε τις στιγμές πάνω από κάποιο τεστ). Ναι, με όλα τα παραπάνω, τα οποία συμπυκνώνονται σε μια μόνο λέξη: ανθρωπιά! Επαγγελματική ανθρωπιά, Κοινωνική ανθρωπιά, Ατομική ανθρωπιά.

Τι ωφελήσεται άνθρωπος αν τον κόσμο όλο κατακτήσει και απολέσει την ανθρωπιά αυτού; (για να παραφράσω τα λόγια Εκείνου). Ως τι θα σας θυμούνται; Σε τι θα οφείλετε τον θαυμασμό τους;

Ας κάνουμε μια νοερή δοκιμασία μνήμης.

Ονομάστε 5 άτομα, από τα πλουσιότερα στη γη.

Ονομάστε τις 5 τελευταίες νικήτριες του διαγωνισμού Μις Υφήλιος.

Ονομάστε τους 5 τελευταίους νικητές του Βραβείου Νόμπελ Φυσικής.

Ονομάστε τους 5 τελευταίους νικητές του Όσκαρ καλύτερου ηθοποιού.

Δυσκολεύεστε; Μην ανησυχείτε, κανείς δεν θυμάται. Τα χειροκροτήματα περνάνε, τα κύπελλα πιάνουν σκόνη, οι νικητές ξεχνιούνται.

Τώρα προσπαθήστε να απαντήσετε στις ακόλουθες ερωτήσεις.

Ονομάστε 3 καθηγητές σας, που συνέβαλαν στη μόρφωσή σας.

Ονομάστε 3 φίλους, που σας βοήθησαν σε δύσκολες στιγμές.

Σκεφτείτε κάποια άτομα, που σας έχουν κάνει να νιώσετε ξεχωριστοί.

Ονομάστε 5 άτομα, με τα οποία σας αρέσει να περνάτε το χρόνο σας μαζί τους.

Είναι πιο εύκολο έτσι; Τα άτομα που έχουν μια ουσία στη ζωή μας δεν είναι αναγκαστικά οι πιο πλούσιοι ή οι πιο επιτυχημένοι επαγγελματικά. Είναι εκείνοι που ανησυχούν για εμάς, που μας φροντίζουν, που σε οποιαδήποτε περίπτωση είναι δίπλα μας...

Υπάγετε ποιείν ομοίως!

Αλλά για να γίνετε υπόδειγμα ζωής πρέπει να είστε εφοδιασμένοι με αξίες και ιδανικά υπεράνθρωπα. Με αξίες και ιδανικά, όμως, τα οποία θα έχετε ιεραρχήσει σωστά. Θέλετε να σας δείξω τι σημαίνει ιεραρχία; Θέλετε να διαπιστώσετε πως θα πρέπει να αποκτήσετε την ικανότητα να διακρίνετε τα πραγματικά σπουδαία, που σας περιβάλλουν και να αφήνετε κατά μέρος τα επουσιώδη; Ας δούμε ένα πείραμα. Η κ. Ηλιοπούλου θα βοηθήσει.

ΤΟ ΒΑΖΟ ΤΟΥ ΓΛΥΚΟΥ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Ένας καθηγητής πανεπιστημίου γέμισε ένα βάζο του γλυκού με μπαλάκια του τένις. Όταν δεν χωρούσαν άλλα ρώτησε τους μαθητές του αν ήταν γεμάτο. Εκείνοι απάντησαν καταφατικά.

Τότε ο καθηγητής πήρε χαλίκια και γέμισε τα κενά ανάμεσα στις μπάλες. Όταν δεν χωρούσαν άλλα ρώτησε πάλι τους μαθητές του αν είναι γεμάτο και συμφώνησαν.

Μετά πήρε άμμο και γέμισε τα κενά ανάμεσα στα χαλίκια.

Τότε οι μαθητές απάντησαν πάλι ότι είναι γεμάτο.

Τότε ο καθηγητής πήρε δύο κούπες γεμάτες καφέ και άδειασε τον καφέ μέσα στο βάζο.

Οι μαθητές γελούσαν απορημένοι...

«Το βάζο αντιπροσωπεύει τη ζωή σας», τους είπε...

Οι μπάλες του τένις είναι τα πιο ιερά και μεγάλα πράγματα στη ζωή σας

Οικογένεια

Παιδιά

Φίλοι

Αγαπημένες ασχολίες

Ακόμη και αυτή η Πατρίδα ...

Κι αν όλα τ' άλλα χαθούν, αυτά μπορούν να γεμίσουν τη ζωή σας...

Τα χαλίκια αντιπροσωπεύουν σημαντικά πράγματα

Δουλειά

Σπίτι

Αυτοκίνητο

Και η άμμος τα μικρότερης σημασίας πράγματα...

Αν γεμίσετε πρώτα με άμμο το βάζο δεν θα υπάρχει χώρος

για τα χαλίκια και τις μπάλες.

Έτσι και στη ζωή, αν ξοδέψετε την ώρα σας και την ενέργειά σας για μικρά πράγματα δεν θα υπάρχει χώρος για τα σημαντικότερα!

Ένας μαθητής ρώτησε τι αντιπροσώπευαν οι κούπες με τον καφέ.

Ο καθηγητής χαμογέλασε και είπε: «Ο καφές δείχνει πως όσο γεμάτη κι αν είναι η ζωή σας, πάντα θα υπάρχει χώρος για ένα καφεδάκι με φίλους!»

Είναι αυτή η ικανότητα της κριτικής σκέψης που θα σας κάνει ξεχωριστούς. Δεν σας στέλνουμε εκεί έξω να γίνεται όχλος. Σας θέλουμε διαφορετικούς, αιρετικούς, αντισυμβατικούς.

Σας κούρασα. Τελειώνω με μια προβολή, έτσι για να χαλαρώσουμε....

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ζητήθηκε από μια ομάδα μαθητών να γράψουν μια λίστα με αυτά που κατά τη γνώμη τους ήταν τα σημερινά «Επτά θαύματα του κόσμου». Παρ' ότι υπήρξαν κάποιες διαφωνίες, οι περισσότερες γνώμες αφορούσαν τα παρακάτω:

Το Taj Mahal

Το Grand Canyon

Το κανάλι του Παναμά

*Το Empire State Building
Η Βασιλική του Αγ. Πέτρου
Το Σινικό Τείχος
Οι ουρανοξύστες στα Εμιράτα*

Ενώ μάζευαν τα γραπτά, ο δάσκαλος πρόσεξε ότι μια μαθήτριά δεν είχε τελειώσει ακόμη το γράψιμο. Τη ρώτησε λοιπόν αν είχε κάποιο πρόβλημα με τη λίστα της. Το κορίτσι απάντησε «Ναι, έχω λίγο πρόβλημα. Δεν μπορώ εύκολα να αποφασίσω, γιατί είναι τόσα πολλά...».

Ο δάσκαλος είπε, «Πες μας λοιπόν τι έχεις γράψει, για να δούμε αν μπορούμε να σε βοηθήσουμε». Το κορίτσι στην αρχή δίστασε, μα μετά διάβασε: Πιστεύω ότι τα Επτά Θαύματα του κόσμου είναι...

*Να βλέπεις...
Να ακούς...
Να αγγίζεις...
Να γεύεσαι...
Να αισθάνεσαι...
Να γελάς...
Και να αγαπάς.*

Θα το ξαναπώ και φέτος.

Να θυμάστε. Το πιο βαθύ σκοτάδι της νύχτας είναι λίγο πριν ξημερώσει.

Καλή Σταδιοδρομία Ζωής

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ ΚΑΡΑΛΙΔΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗΣ

Αγαπημένοι μας μαθητές,

απόφοιτοι του σχολικού έτους 2015-2016,

Σας αποχαιρετώ εκ μέρους του συλλόγου των καθηγητών του ΠΣΠΘ.

Ομολογώ πως μ' αρέσουν οι τελετές με τα τελετουργικά τους, αν κι οι αποχωρισμοί είναι πάντα βασανιστικοί. Στην τελετή αποφοίτησης ξεπροβοδίζουμε τους μαθητές μας δίνοντας ευχές για το μέλλον, ανατρέχοντας στο παρελθόν. Η τελετή αυτή σηματοδοτεί ένα τέλος και μια νέα αρχή.

Πάντοτε είθισται οι ομιλίες στο πλαίσιο της αποφοίτησης να κινούνται στους άξονες χρόνου-χώρου. Διαπιστώνουμε όμως ότι οι άξονες αυτοί συνδυάζονται κάθε φορά με τη δυναμική της τάξης. Εσείς είστε που εγκαινιάσατε την εφαρμογή του Πρότυπου Πειραματικού Σχολείου, ενώ τώρα αποφοιτάτε απλώς απ' το Πειραματικό. Όταν έγιναν οι εξετάσεις απ' την Γ' Γυμνασίου στην Α' Λυκείου, οι παλιοί μαθητές τόνιζαν ότι γι' αυτούς το σχολείο είναι ο φυσικός τους χώρος, ενώ για τους νέους επιλογή, κι όμως σας είδαμε στην Α' Λυκείου σταδιακά να συνυπάρχετε, να κάνετε φίλιες. Κι αυτό δείχνει την ανοιχτότητά σας προς το καινούριο. Δεν είστε όλοι ίδιοι –αυτό δεν ισχύει ποτέ άλλωστε– κι όμως συνδιαμορφώσατε την τάξη σας. Αφήνω τους ιστορικούς της εκπαίδευσης να εκτιμήσουν τ' αποτελέσματα του πειράματος που εφαρμόστηκε και θα μείνω σ' αυτά που έμαθα εγώ από εσάς (που κάποιους σας γνώρισα στην α' και γ' γυμνασίου κι όλους μαζί στη β' λυκείου).

Γνώρισα στη Β' Λυκείου σοβαρούς και συγκροτημένους μαθητές, μετρημένους, όμορφους και πολύ ευγενικούς. Αυτό το είδα στα μαθήματα αλλά και στην εκδρομή στην Κέρκυρα και τα Γιάννενα. Ειδικά όμως στην Γ' Λυκείου –που ήταν και δύσκολη χρονιά για όλους– χαιρόμουν να συζητάω μαζί σας, γιατί είχατε διάθεση για συνομιλία και αντιδρούσατε σε ό,τι δεν αποδεχόσασταν.

Όμως το σημαντικότερο μάθημα για μένα ήταν η γιορτή του Πολυτεχνείου που κάναμε μαζί. Όταν σας είπα την ιδέα μου την αντιμετώπισατε μ' ένα σκεπτικισμό. Στην συνέχεια την είδα να μετασχηματίζεται, συζητήσατε πολύ, διαφωνήσατε και το αποτέλεσμα ήταν δρώμενα, κείμενα, ζωγραφιές, μουσική παρά το βαρύ, φορτωμένο σας πρόγραμμα. Το θεατρικό που ετοίμασα, το είδα αγνώριστο (διακριτικά πάντα). Το τελικό όμως αποτέλεσμα ήταν όμορφο και καμάρωσα πολύ. Δουλέψατε όλοι μαζί – αν και δε συμμετείχαν όλοι οι μαθητές, βοηθούσαν όλοι με τον τρόπο τους. Ξεδιπλώσατε ικανότητες που δεν γνωρίζαμε. Είδαμε ταλέντα και μια σύμπνοια στη συνεργασία που είναι άξια θαυμασμού.

Το δίδαγμα που αποκόμισα ήταν: ακούς τα παιδιά, τα εμπιστεύεσαι, τους δίνεις χώρο και μη φοβάσαι τίποτα. Για κάτι τέτοιες στιγμές αξίζει να μαθαίνεις να δέχεσαι την κριτική. Μα και γι' αυτήν την αποφοίτηση ποτέ πριν δεν έγιναν ξανά τόσες αναλύσεις, συζητήσεις, κριτική για το πώς πρέπει να είναι το καθετί. Αλήθεια, θα μας λείψει αυτή η ματιά σας, το βλέμμα σας (προσπερνώ τις Πανελλήνιες, αν και ηχεί ακόμα στ' αυτιά μου η τσιρίδα απ' την αυλή του Σχολείου, όταν βγήκαν τ' αποτελέσματα. Δεν ξέρω αν ήταν από χαρά ή λύπη).

Αγαπημένα μας παιδιά, δεν ξέρω εσείς πώς μας βλέπατε, πώς περιμένατε το σχολείο, πώς μας κρίνατε, τι θα θέλατε από μας, αν σας διαψεύσαμε, αν ματαιώθηκαν οι ελπίδες σας, αν θέλατε περισσότερο χρόνο και δεν σας τον δώσαμε... Πιστέψτε με όμως πως όλοι –ο καθένας απ' τη μεριά του και με τον τρόπο του– προσπαθήσαμε να δώσουμε ό,τι καλύτερο μπορούσαμε. Ζητούμε συγγνώμη αν δεν μπορέσαμε ν' ακούσουμε τον καθένα ξεχωριστά.

Και τώρα που βγαίνετε σ' έναν ανοίκειο και άγνωστο κόσμο, σ' αυτούς τους ενδιαφέροντες και συνάμα επικίνδυνους καιρούς που καλείστε να ζήσετε, μαζί με τις

υπόλοιπες γνώσεις που αποχτήσατε, θέλω να σας επισημάνω δυο συγγραφείς με τους οποίους ασχοληθήκαμε στη διάρκεια της χρονιάς. Ο πρώτος, ο Ουμπέρτο Έκο, που τονίζει πόσο σημαντική είναι η καλλιέργεια της μνήμης, αφού όσοι δεν την έχουν καλλιεργήσει –δεν έχουν δηλ. εντρυφήσει στην ιστορία του κόσμου– θα έχουν ζήσει μόνο μια ζωή, πολύ μελαγχολική και στερημένη από μεγάλες συγκινήσεις. Ο δεύτερος είναι ο Νούτσιο Όρντινε που με το βιβλίο του «Η χρησιμότητα του άχρηστου», επικαλούμενος τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, βλέπει το κλασικό κι αυτό που διαποτίζει τη συλλογική μνήμη και τη συντηρεί.

Στην εποχή μας που η χρησιμοθηρία βαπτίζεται ρεαλισμός, να ξέρετε η κουλτούρα και η μόρφωση αποτελούν το αμνιακό υγρό μέσα στο οποίο οι ιδέες της δημοκρατίας, της ελευθερίας, της δικαιοσύνης, της ισότητας, της αλληλεγγύης και της ανεκτικότητας μπορούν ν' αναπτυχθούν. Μόνο έτσι μπορούμε να είμαστε ολοκληρωμένοι άνθρωποι.

Αντλώντας τέλος από παλαιότερη ομιλία –συγκεκριμένα του φιλόλογου και ποιητή Σαράντου Παυλέα που δόθηκε στην αποφοίτηση το 1964 εδώ στο πειραματικό: «Μια σύσταση, να είστε φυσικοί, είναι μια σκέψη του Σενέκα και ισχύει για όλες τις εποχές: Κανένας δεν μπορεί να φέρει για πολύ καιρό τη μάσκα, γρήγορα ό,τι είναι προσποιητό, ξαναπαίρνει τη φύση του» και τη συμπληρώνω με τη φράση του αγαπημένου μου Ρ. Λούι Στίβενσον: «Να είστε αυτό που είστε να γίνετε αυτό που μπορείτε να γίνετε» (συμπληρώνω: με κατάφαση στην ταυτότητά σας και τις αντιφάσεις σας).

Και επειδή ανατρέξαμε στο παρελθόν και προτρέξαμε στο μέλλον, ας κοιτάζουμε το εδώ και τώρα, που αποτελεί και δικό σας σύνθημα. Ας χαρούμε το παρόν μας εδώ μαζί, εσείς όλοι μαζί, αποφορτισμένοι απ' τη σκιά των Πανελληνίων, υπέροχοι, και εμείς μαζί σας. Δεν θα έχουμε άλλες ευκαιρίες και δυστυχώς δεν είχαμε πολλές. Ας κοιταχτούμε βαθιά πριν γίνει και αυτή η στιγμή της τελετής αφήγηση και παρελθόν, αποτυπωμένη σε φωτογραφίες...

Να ξέρετε πως, όταν θα αποχαιρετιστούμε και θα φεύγετε, εμείς θα γυρίζουμε το κεφάλι ξανά και ξανά για να κρατήσουμε την εικόνα σας καμαρώνοντας τα όμορφα και λαμπερά παιδιά μας που φεύγουν...

Με την έγνοια μας, τη χαρά, τη λύπη,

και πάνω απ' όλα την αγάπη μας.

Καλή τύχη σ' ό,τι και να διαλέξετε να κάνετε.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ ΠΑΠΙΑ ΙΩΑΝΝΗ

Είναι πρωί, 8 παρά. Πάντα πρώτος φτάνω και περιμένω. Καμία φορά τυχαίνει να έχει έρθει ο Φοίβος ή η Εύα. Ο πατέρας μου με αφήνει συνήθως στην πάνω πόρτα, που είναι τις πιο πολλές φορές κλειστή. Μόνο καμία φορά βλέπω την καύτρα ενός τσιγάρου από τη

γωνία ακόμα, και καταλαβαίνω ότι ο Καλλίνης έχει εφημερία και θα βρω την πόρτα ανοιχτή. Σήμερα όμως δεν είναι έτσι.

Καλημέρα, θα έρθεις το μεσημέρι; Ναι μπορεί να αργήσω λίγο. Καλημέρα. Κλείνω την πόρτα και περνάω βιαστικά το δρόμο. Αρχίζω να κατηγορίζω την Πλάτωνος από τα αριστερά και αποφεύγω τις ακαθαρσίες που μοιάζουν με ναρκοπέδιο που προστατεύει το πειραματικό μας. Λίγο πιο κάτω κοιτάω δεξιά. Σε ποιον όροφο μένει άραγε ο Αυμπέρης; Ψάχνω με τα μάτια για κανένα απλωμένο πολύχρωμο φουλάρι. Πουθενά. Η Καραλίδου δεν έβαλε πλυντήριο φαίνεται. Συνεχίζω λίγο πιο βιαστικά. Η τσάντα στους ώμους με βαραίνει. Έχει μέσα το κόκκινο του Σαλτερή μπας και λύσω καμιά άσκηση από ρυθμιστικά, αν και θα το χει φέρει μάλλον και ο Βαγγέλης. Τέλος παντων. Δίπλα μου ο τοίχος έχει φουσκώσει και οι σοβάδες φτιάχνουν νιφάδες στο πεζοδρόμιο, που μπερδεύονται με τα κομρετί από τις αφίσσες. Αφίσσες για τσίρκα, για θέατρα, για ιδιαίτερα μαθήματα. Βέβηλα φτυσίματα στο πειραματικό μας. Φτάνω στη γωνία και κοιτάω λίγο το είδωλό μου στο μαγαζί με τα πι και τα ορθοπεδικά κολάρα. Φτιάχνω λίγο το μαλλί και συνεχίζω. Να θυμηθώ να το ζυρίσω.

Φτάνω στο κάγκελο και βλέπω ένα δεμένο ποδήλατο που μοιάζει με του Λιάμη αλλά αυτός το αφήνει πάντα μέσα. Κάτω απ τη σκάλα και μετά τραβάει και το αριθμητήριο. Άσε που με τέτοιο κρύο δε νομίζω να παίρνε ποδήλατο. Σπρώχνω την πόρτα και την κρατάω λίγο ανοιχτή να περάσουν κατι παιδάκια με τσάντες ψηλότερες από αυτά ενώ ταυτόχρονα το μάτι μου πέφτει στο γκράφιτι που λέει πειραματόζωα και νευριάζω λίγο.

Κατώφλι και σκάλες. Ένα αίσθημα ασφάλειας κάθε φορά που περνάω αυτή την πόρτα και αφήνω πίσω μου την πραγματικότητα των χορευτών-ελεφάντων. Στο σχολείο δεν έχει τέτοιους. Στο σχολείο έχει φίλους. Και απόψε και αύριο και μεθαύριο. Κυλικείο αριστερά. Ο Γκούβης αγοράζει νερό και κουλούρι και με χαιρετάει πονηρά. Του γνέφω και γω με νόημα. Φοράει πράσινο. Κάποιος θα γράψει τεστάκι σήμερα. Δεξιά η αίθουσα τελετών πάντα κλειδαμπαρωμένη και σκοτεινή. Φτάνω στην πόρτα και από πάνω μου κρέμεται μια επίχρυση ταμπέλα με τους διευθυντές. Ο κούκου δεν μπήκε ακόμα. Περνάω την πόρτα και μια εικόνα αποδόμησης του σύμπαντος βρίσκεται απέναντί μου. Είναι όπως όταν κοιτάς τη θάλασσα για πολλή ώρα και βλέπεις τα κύματα να σκάνε το ένα μετά το άλλο και νιώθεις σαν να αρχίζεις να καταλαβαίνεις πώς λειτουργεί ο κόσμος. Αυτό ακριβώς νιώθω όταν κοιτάω το προαύλιο του δημοτικού. Ακόμα και σήμερα. Παιδιά να τρέχουν, να κινούνται σπασμωδικά, να χτυπάνε, να γελάνε, να παλεύουν, να κλαίνε, να ματώνουν. Το σύμπαν και ο χρόνος συστέλλονται εν μέρει στην αυλή του δημοτικού. Όλα γίνονται πιο γρήγορα, πιο έντονα, πιο εμφαντικά.

Ξεπερνάω το αρχικό σοκ και συνεχίζω να σέρνω με ύφος βαρύθυμο και καταθλιπτικό τα πόδια μου στις κίτρινες πλάκες που γραφούν Π.Σ.Π.Θ. Ένας γλωσσοδέτης που μου φαίνεται πια σαν εύχο χαικού. Κάνω λίγο αριστερά γιατί ακριβώς από πάνω μου είναι η απόληξη του σωλήνα εκείνου που όταν έχει βρέξει μας ποτίζει όλους. Άλλος γελάει, άλλος βρίζει, εγώ μετά από τόσα χρόνια έχω καιρό να την πατήσω. Φτάνω στη μεγάλη σκάλα με τα λεία πλατύσκαλα. Πόσοι μαθητές να χουν περάσει από εκεί; 300 μαθητές σε γυμνάσιο και λύκειο. 80 χρόνια το σχολείο. Η φουρνιά ανανεώνεται κάθε 6 χρόνια. 80/6 πες 13. 13 επί 300 3900. Βεβαια παλιά νομίζω το κομμάτι αυτό του σχολείου δεν υπήρχε.

Αλλά και πάλι δεν υπολόγισα το δημοτικό, ούτε μαθητές που έρχονται στα μισά, όπως τόσοι που ήρθαν με τις εξετάσεις. Τι χαμός και εκείνος; Τώρα λέω πάλι καλά που έγιναν έτσι. Τότε σχεδόν έκλαιγα.

Αφήνω τη σκάλα πίσω μου και στέκομαι λίγο να δω την τρισδυσάστατη οφθαλμαπάτη του Βενάρδου. Λίγο πιο δίπλα ο Σωτηρόπουλος κάθιδρος ήδη να συνομιλεί με τον Πάλλα. Πολύτιμος ο ιδρώτας του παράσημο ενός καθηγητή-μνημείο. Περνάω δίπλα απ τις τουαλέτες και μια ανεπαίσθητη κάπνα γαργαλάει τα ρουθούνια μου. Μπορεί και να ναι ψευδαίσθηση. Από τόσο πρωί;

Με μια υποψία αναστεναγμού που θυμίζει περισσότερο βραχνό λαχάνιασμα ξεκινάω τη δεύτερη σκάλα. Φτάνω στα μισά και προσπερνάω χωρίς να ρίξω το βλέμμα που αξίζει στο ντουλάπι αποθήκη που βρίσκεται δεξιά μου και κάποτε μου φαινόταν τόσο μυστηριώδες. Τελειώνω το σκαρφάλωμα της σκάλας και ρίχνω ένα βλέμμα όλο απογοήτευση στην κλειδωμένη πόρτα. Η πινακιδούλα με τον αριθμό μοιάζει αηδιαστικά γνώριμη και η κυπαρισσί πόρτα διπλοκλειδωμένη μου κλείνει το μάτι περιπαικτικά. Γέρνω για λίγο στα κάγκελα και χασμουριέμαι σχεδιάζοντας μια μαύρη μέρα και μια καταλευκή νύχτα. Πάλι θα γίνει μάχη στο σπίτι. Μάχη με βοηθήματα και υλικονέτ. Βλέπω ευτυχώς την Ηλιοπούλου που ανοίγει τις αίθουσες σα δεσμοφύλακας. Την καλημερίζω. Με καλημερίζει γελαστή. Μπαίνω στην τάξη, αφήνω τσάντα, αφήνω τον εαυτό μου, αφήνω και το σώμα του εαυτού μου. Κάποιος μπαίνει. Πρέπει να ξαναενώσω τα κομμάτια μου. Να γίνω άνθρωπος, να γίνω μαθητής. Καλημέρα. Καλημέρα.

Χτυπάει το κουδούνι. Κατεβαίνω. Κατεβαίνω λίγο ακόμα.

Ωπ τι λει; Όλα καλά; Κουρεύτηκες; Με γεια!
Προσοχή. Προσευχή.